Čtvrtý svazek Spisů Jaroslava Hutky, ***Prózy I***, obsahuje všechny autorovy v úplnosti dochované a dokončené prozaické texty, které vznikly před jeho odchodem do exilu, tedy v letech 1965–1978. U příležitosti vydání CD **Jaroslava Hutky** ***Pravděpodobné vzdálenosti*** a výše zmíněné knihy, jsme se rozhodli uspořádat křest a koncert. Jaroslava Hutky a jeho hostů:
Vladimíra Veita
a
Vlastimila Třešňáka
.

Koncert se bude konat v hospodě U vystřeleného oka, U Božích bojovníků 3, Praha 3-Žižkov; v pondělí 13. prosince 2010; od 19.00 hodiny (koncert začne v 19.30 hodin); Vstupné: 100 Kč

Jako nový titul v ediční řadě Olivovníky vydává nakladatelství Galén další svazek Spisů Jaroslava Hutky Prózy 1.

Čtvrtý svazek Spisů Jaroslava Hutky, Prózy I, obsahuje všechny autorovy v úplnosti dochované a dokončené prozaické texty, které vznikly před jeho odchodem do exilu, tedy v letech 1965–1978. Obsáhlý soubor přináší kromě dvou již dříve samizdatově publikovaných novel ***Dvo***

rky
a
Plechovka
řadu povídek, novel, úvah a zlomků mapujících Hutkovo hippies období i léta prvního střetu s komunistickou mocí. Řada publikovaných próz vychází knižně poprvé.

Svazek končí texty z roku 1978, kdy již byl Jaroslav Hutka sice folkovou hvězdou první velikosti, současně však již byl dva roky sledován Státní bezpečností, jeho svazek „Zpěvák" se rozrůstal, zejména po jeho podpisu Charty 77. Hutka se stal nežádoucí osobou, nesměl již veřejně vystupovat, jeho dvě LP s moravskými lidovými baladami se stala těžce sháněným artiklem, profilová deska sdružení Šafrán šla na příkaz StB do šrotu, písničkářskému sdružení Šafrán zbývalo už jen pár měsíců existence. Na pořadu dne bylo rozhodnutí vytlačit Jaroslava Hutku do exilu, což se o rok později i stalo. V té době již měl Hutka rozepsanou novelu Cesta do království, mapující poslední dny před odchodem do Holandska, ta bude spolu s texty z exilu součástí druhého svazku Próz (asi 2011). Kniha je k dostání od 18. listopadu 2010 v běžné distribuci.

Obsah:

I. Vlasaté léto

II. Povídky (Velké odhalení * Můj boj * Svazák * Ozdravovna * Frajeři * Klášter * Stop * Fragment * Holka * Voda * Cesta za sluncem * Ikarus * Most * Příběh kamene z mostu * Vlak * A přece létat je tak snadné * Dvojník * Martin * Mery) III. Nesouvislé úvahy (Úvod * A teď tu sedím nad strojem... * Jako mnoho věcí... * Nevím jak se vyjádřit... * Zítřek * Sex * Svoboda * Když se někomu líbí... * Předevčírem jsem se při rozednívání... * Jako by žádné konkrétno neexistovalo... * Nevím, jestli plynou dny... * Motto všeho by mělo být... * Řeči neřečené... * Dnes v noci jsem nespal... * Pár dní je mi zle... * Psáno do šuplíku * Dnes jsem se vzbudil... * Zastávám názor... * Vždycky jsem toužil... * Kritikům uměleckým aneb sobě člověk vlkem * Divení) IV. Škola publika (Interviú * Představení – Škola publika * Povídání mezi písničkama * Učitelé * Nejvyšší idea * Otázky * Klam * Zlo * Jistota * Víra * Společné věci * Nevěřící Tomáš * Prostředí * Harmonie * Cena života * Stud * Víra II. * Dětství * Umění * Největší potíže... * Po všech uskutečněných koncertech... * Napadla mě... * Pozornost * Divadlo * Jak si tady sedíme... * Aby byl román čtivý... * Víte, nejdivnější... * Jak se tak snažím... * Dopisy anonymovi * Váhy krátkozrakého lékárníka * Vážení č. 1 * Uvážení č. 2 * Vážení č. 3 * Uvážení č. 4 * Převážení – Deu ex machina * Smysl umění – Kritik (přívažek ke kritikům) * Písničky * Publikum)

V. Pohádky (Jak šel kameník Jindřich do divadla * Rostlinka * Pán Bolesti * Půda * O noci, která chtěla zahubit den * Jak chtěla žába spolknout slunce * Město jménem Zbytečné Řemeslnice)

VI. Dvorky

VII. Plechovka

Ediční poznámka

Z ediční poznámky

Čtvrtý svazek Spisů Jaroslava Hutky, Prózy I, obsahuje všechny autorovy v úplnosti dochované a dokončené prozaické texty, které vznikly před jeho odchodem do exilu, tedy v letech 1965–78. Próza Utkání se skálou č. 1 aneb Konec desáté sezóny v hotelu CPZ z roku 1977 doprovodí Svazek „Zpěvák“, uzavírající celé Spisy. Prózy napsané v exilu a po autorově návratu do vlasti budou zahrnuty do pátého svazku Spisů s názvem Prózy II. Texty, které nebudou zařazeny do žádného z těchto svazků (textové fragmenty, případně varianty, texty na pomezí poezie a prózy, divadelní hry a jejich náčrty apod.), budou tvořit samostatný oddíl v sedmém svazku Spisů, nazvaném Rozhovory a dokumenty. Kniha je rozčleněna do sedmi oddílů. Prvních pět oddílů (Vlasaté léto, Povídky, Nesouvislé úvahy, Škola publika a Pohádky) sestává až na několik výjimek z textů dosud nepublikovaných, jež se dochovaly převážně v jediné strojopisné či rukopisné verzi v autorově archivu. Kritérium jejich dělení je tematické a vnitřní řazení chronologické. Poslední dva oddíly tvoří původně samizdatově publikované novely Dvorky (1976) a Plechovka (1978).

Ukázka z povídky Vlasaté léto

Akorát jsme přitáhli s Laďou a Hvězdoněm k muzeu. Byl jsem trochu opilý, byl večer a nad Václavákem se vznášel prach a bylo dusno. Hvězdoň měl kytaru a hrál na lavečce nějaké skladby a všichni se kolem něj sesedli, i ti čárymani a Láďu to otravovalo a chtěl domů a nadával Hvězdoňovi, ať přestane hrát. Na schodech neseděl nikdo a všechno to sedělo na lavičkách. Kluci šli pak domů a já sem tam zůstal a chvíli se pral s nějakou pitomou holkou a nosil ji na zádech a různě se s ní honil kolem rampy a bylo mi fajn, už proto, že jsem byl přiopilý, a taky proto, že tyhle lidi si s ničím nedělali starosti a bylo jim všechno putna.

Pak přišli na schody nějací Němci a dávali nám cigarety a snažili se s náma nějak konverzovat a byli hrozně pitomí, a když jsme vykouřili všechny cigarety, co měli, tak jsme si jich zase nevšímali a mezi sebou se prali, nebo si někteří sedli na kamenné zábradlí a koukali dolů na provoz a vyprávěli si o mejdanech a o holkách a klepy o nějakejch beatovejch skupinách. Byla už noc a nad náma svítily takový ty koule, co sou u muzea, a bylo od nich houby vidět a kdosi donesl cigarety a chleba, a tak jsme si sedli na zem a jedli a kouřili a váleli se na zemi.

„Jak ti jde stop?“

„Mám štěstí.“

„Já jsem jel do Bratislavy devět dní,“ povídal mi Puškin, ostříhanej nakrátko s fantastickejma blatníkama za ušima.

„Občas, když mě řidiči vzali, tak mi říkali, ať tam nejezdím, že mě ostříhaj, a málem sem se s jedním vsadil, že mě neostříhaj. Víš, po tom průseru loni, co tam klukům dělali, jsem si myslel, že už toho nechaj. Byl jsem ale deset minut ve městě, a už mě sbalili fízlové a takovej výprask jsem ještě nedostal. Žiletku a ty všechny krámy sem měl v kufříku, takže sem nemoh nic dělat, a pak mě svázali na židli a nadávali mi do českých kurev a ostříhali mě a ještě mi říkali, ať všem vyřídím, že to se stane každýmu.“

„Policajti sou volové.“

„Prosím tě, s takovejma imebecilama se nedá rozumně mluvit. Akorát dovedou nadávat a mlátit obuškama.“

Vzpomínám si na toho blonďáka, jak nám vyprávěl, co se mu stalo v Bratislavě a jak je tam tloukli v autech a potom se všichni podřezali, a tak je museli zavíst na psychinu, a jak vyprávěl, že jeho kámoš asi tejden zvracel, jak ho stloukli. To bylo akorát to ráno, jak jsem chtěl jet domů a Hvězdoň měl v tašce tu nedopitou flašku s vínem a potom večer spáchal sebevraždu. Začalo poprchávat a Puškin šel domů. Němci už odtáhli někam na hotel. Dost mě tihle cizinci, co se chodili na nás k muzeu koukat, rozčilovali. Vlezl sem si ještě s ostatníma na schody do výklenků, co šly dovnitř budovy. Chvíli jsme tam seděli, ale potom začalo víc pršet, tak jsme se vmáčkli do kouta a já sem tam byl s tou pitomou holkou, co sem se s ní pral, a jelikož sem neměl nic jinýho na práci, tak sem ji objímal, a jelikož byla maličká, tak sem ji úplně kryl před deštěm. Zatím začala bouřka a blesky a kroupy. Nadávali sme a hulákali a zpívali a vodní prach na nás šel a byla zima a bylo vidět jenom k přednímu kamennýmu zábradlí a dál ne, a tak sme se různě na sebe mačkali a kdosi ještě sháněl cigaretu a někdo říkal, že má hlad. Mimoděk sem si představoval, co by to byl za průser, být teď někde venku, protože bych si jistě ustlal pod širákem, a že by to bylo šílený vzbuzení, a teď aji Praha patří ke krajině a všechno je to jenom koberec na tý zeměkouli, že sou to buď lesy, nebo pole, nebo města, ale sahá to všechno do šíleně malý výšky a z dálky to musí bejt placatý. Celou krajinu i s Prahou teď bičovaly kroupy a každej barák nebo věc byla teď osamocená v těch kroupách a sama se jim bránila a neexistoval žádnej celek, snad jen z nějaký družice bylo vidět takový tmavý flek dole, ale tam zase neměli ponětí, co je to tady za peklo. Jana mě teď chvílema lechtala na břiše a to mě

rozčilovalo a potom mi z jeans vytáhla cigarety a zapálili sme si, a jak mi je tam dávala zpět, tak mě lechtala na noze, a tak sem ji kolenem kopnul. Všechno bylo už mokré a já měl mlhu na brejlích.